

K opodstatnění žaloby vylučovací podle § 37 ex. ř. stačí tvrzení žalobce, že mu k zabaveným předmětům přísluší vlastnické právo s tvrzeným titulem nabytí. — Netřeba, by žalobce prokazoval též a tvrdil tradici.

A. podal na B. žalobu podle § 37 ex. ř., uváděje v žalobě, že zabavené předměty jsou jeho úplným a výhradním vlastnictvím, poněvadž tyto předměty koupil ještě před výkonem exekuce od exekuta.

Proti rozsudku pro zmeškání podal žalovaný odvolání, bera rozsudek I. soudu v odpor pro nesprávné posouzení věci po stránce právní, zejména z toho důvodu, že žalobce netvrdil a tudíž ani podle žaloby nemohlo býti pokládáno za prokázáno, že k zabaveným předmětům nabytí vlastnictví podle zásady »*traditionibus et usucapionibus dominia rerum, non nudis pactis transferuntur*«.

Odvolání žalovaného nebylo dáno místa.

Na dovolání podané z těchto důvodů byl i rozsudek odvolacího soudu potvrzen z těchto důvodů: Ve vylučovací žalobě uvedl žalobce, že 1 kuň grošák a 2 hnědé kompletní postroje s bílým kováním, zabavené v exekuční věci B. proti exekutu, jsou výhradním a úplným jeho vlastnictvím, ježto je koupil od jmenovaného dávno před exekucí. Tvrdí tudíž, že mu přísluší k těmto předmětům věcné právo, které nedopouští výkonu exekuce, což odůvodňuje vyličením právního důvodu nabytí. To stačí k opodstatnění žaloby vylučovací podle § 37 ex. ř. a nebylo třeba, by žalobce prokazoval podrobně též nabytí zabavených předmětů, totiž by tvrdil, že a jakým způsobem byly mu zmíněné předměty odevzdány do držení exekutem. Měl-li žalovaný za to, že žaloba jest nedostatečná, měl se dostavit k roku a přednésti námitky, neučinil-li tak, musí si následky svého nedostavení přičísti sám, poněvadž jde o rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. nepochybil odvolací soud, který jest rovněž jako soud I. stolice při přezkumu rozsudku pro zmeškání vázán jediné na obsah žaloby a přednes žalobcův, maje ovšem jako první soud volnost právního posouzení, když srovnale s I. soudem vyhověl na základě přednesených skutečností žalobě. Jedině uplatněný důvod § 503, č. 3 c. ř. s. není tudíž dán.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 16. dubna 1932, č. j. Rv II 82/32. Dr. Jahoda Antonín.

Poznámka zasilatele: Tímto rozhodnutím patrně vyřešena jest pro praxi otázka v literatuře sporná a z povšechného hlediska výborně zpracovaná Frant. Bilovským v čl. »Poznámky k theorii a praxi obrany proti exekuci žalobou«, uveřejněném v seš. VII.—VIII. Časopisu pro právní a státní vědu z roku 1931, na straně 234 a násl., ve prospěch stanoviska prof. Hory, Wacha, bez ohledu na onu zlatou střední cestu, která přec jen v celém právním řádě spatřuje jednotu do té míry ucelenou, že pro skutkový základ žaloby podle § 37 ex. ř. pokládá za rozhodné právo vlastnické (s tvrzeným titulem a tradicí) a t. d., tak jak je pojímá právo materiální, nikoliv pouhé tvrzení práva kryté zvláštní »procesní« povahou žaloby excindační.